

Wiadomość Tygodnia

PAPIESKI DEKRET O MĘCZEŃSTWIE POLSKICH FRANCISZKANÓW

3 lutego Ojciec Święty Franciszek wyraził zgodę na beatyfikację polskich franciszkanów: o. Zbigniewa Strzałkowskiego i o. Michała Tomaszka, którzy 9 sierpnia 1991 r. ponieśli śmierć męczeńską w Peru. Papież ponadto upoważnił Kongregację do ogłoszenia dekretu o męczeństwie ks. Alessandro Dordi oraz Sługi Bożego Oscara Arnolfo Romero Galdámeza, Arcybiskupa San Salvadoru, zamordowanego w 1980 r., który jest symbolem walki o prawa człowieka całej Ameryki Łacińskiej.

Wcześniej tego samego dnia na sesji zwyczajnej kardynałów i biskupów Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, w obecności referenta bpa Bernardo Fabio D'Onorio OSB, wniosek o uznanie męczeństwa Sług Bożych o. Michała Tomaszka OFMConv, o. Zbigniewa Strzałkowskiego OFMConv i ks. Alessandro Dordi został rozpatrzony pozytywnie!

Ojcowie Michał i Zbigniew, zakonnicy z krakowskiej prowincji Braci Mniejszych Konwentalnych (franciszkanów) pw. św. Antoniego z Padwy i bł. Jakuba Strepy, wchodzili w skład pierwszej grupy misjonarzy naszego Zakonu, która rozpoczęła misję w Peru. Byli niemalże rówieśnikami (urodzili się odpowiednio w 1960 i 1958 r.), a proces formacji przeszli w odstepie rocznym (Michał należał do młodszego rocznika). Wyruszyli do Pariacoto (w diecezji Chimbote, Peru), gdyż już w czasie pobytu w seminarium deklarowali swoją gotowość misyjną; przed wyjazdem na misję otrzymali w Polsce stosowne przygotowanie duszpasterskie w tym zakresie.

Z powodu aktywnej pracy duszpasterskiej, jaką wykonywali wśród ludności w Andach odwiedzając liczne miejscowości wchodzące w skład parafii franciszkańskiej oraz towarzysząc najbardziej potrzebującym (jak to jest w zwyczaju w diecezji Chimbote) na obszarze

coraz silniej kontrolowanym przez terrorystów z organizacji „Świecisty Szlak” zostali przez nich wzięci na celownik.

Ksiądz Alessandro, kapłan fidei donum z diecezji Bergamo (Włochy), ur. w 1931 r. Należał do wspólnoty misyjnej „Paradiso” (raj), miał za sobą bogatsze doświadczenie duszpasterskie: początkowo (w latach 1954-1965) pracował w zalanym powodzią rejonie Polesine (północny wschód Włoch), następnie (w latach 1966-1979) – wśród emigrantów włoskich w Le Locle (Szwajcaria), gdzie był księdzem-robotnikiem; i wreszcie (od 1980 r.) – w parafii Santa, na południowych krańcach diecezji Chimbote, wzdłuż rzeki Santa. Integrował się coraz silniej ze wspólnotami rolników, z którymi realizował liczne projekty rozwoju wsi. I właśnie ta wspólnota życia z tubylcami, została przez terrorystów uznana za niebezpieczną.

W sierpniu 1991 r. terroryści w odpowiedzi na świadectwo solidarności wobec najbardziej potrzebujących, nasili agresywne działania wobec Kościoła katolickiego, i publicznie ogłosili, że co tydzień będą zabijać jednego kapłana z diecezji Chimbote. Po tym, gdy pierwszy z nich szczęśliwie uniknął nagłej śmierci, 9 sierpnia przyszła kolej na polskich zakonników Michała i Zbigniewa. Zaraz po zakończeniu wieczornej Eucharystii zostali wywleczeni z kościoła i po fikcyjnym, krótkim procesie zostali wyprowadzeni poza miasteczko i zamordowani przy cmentarzu; wraz z nimi został zastrzelony także miejscowy burmistrz. Kilkanaście dni później, 25 sierpnia przyszła kolej na ks. Sandro: gdy wracał wieczorem po odprawieniu ostatniej w tym dniu Mszy świętej w oddalonej kaplicy, zastawiono na niego zasadzkę; zastrzelono go, gdy wysiadał z samochodu.

Ich męczeństwo uświadomiło miejscowym jak ważne jest świadectwo wiary chrześcijańskiej nawet za cenę śmierci. Dla wiernych ceremonie pogrzebowe stały się demonstracją wielkiego uczucia, jakim darzyli oni zamordowanych. Stały się też dla nich zachętą do kontynuowania życia i wypełniania zadań na drodze solidarności i pojednania.

Po uzyskaniu zgody specjalnej komisji teologów (co nastąpiło jednomyślnie 14 listopada 2013 r.), na podstawie wyjaśnień dostarczonych przez postulację oraz po dzisiejszej pozytywnej decyzji kardynałów i biskupów pozostaje jedynie czekać na zatwierdzającą decyzję papieża Franciszka, która pozwoli, aby Michał, Zbigniew i Alessandro zostali ogłoszeni „błogosławionymi”.

W odróżnieniu od osób, które od XVII w. zostały w Peru ogłoszone błogosławionymi i świętymi (spowiednicy, dziewice i święcy), ojcowie Michał Tomaszek i Zbigniew Strzałkowski oraz ks. Alessandro Dordi będą pierwszymi błogosławionymi męczennikami Peru.

Za: www.ofmconv.net

Wiadomości Krajowe

KONSEKROWANI 2015

– to wystawa, która 2 lutego 2015 roku, w Światowy Dzień Życia Konsekwrowanego została zainaugurowana w szczecińskiej katedrze św. Jakuba Apostoła. Wystawa składa się z 34 banerów wielkości 160 na 60 cm, na których umieszczono portrety osób konsekrowanych. Ale nie przypadkowych! Reprezentują oni wszystkie formy życia konsekrowanego obecne aktualnie w archidiecezji szczecińsko – kamieńskiej: zgromadzenia męskie i żeńskie, instytuty świeckie oraz konsekrowane wdowy i dziewczęce.

Portretem osób towarzyszą krótkie informacje na temat ich sposobu życia. Na co dzień uczą w szkołach i wykładają na wyższych uczelniach, posługują ubogim, pracują w ośrodkach opieki i hospicjach, są zaangażowani w życie parafialne, piszą książki i artykuły, głoszą rekolekcje, dbają o ołtarze i zakrystie, otaczają czułą opieką chorych i samotnych, modlą się w odosobnieniu, pracują w urzędach i usługach, słowem robią bardzo wiele i służą bardzo różnorodnym dziełom. To ich różni, podobnie jak habity, które noszą, albo zwykłe świeckie ubrania. Co ich zatem łączy? Powód, dla którego to robią! Wszyscy są konsekrowani, czyli poświęceni Bogu i są

żywym członkami Chrystusowego Kościoła. Żyją w świecie, pracują w świecie, ale nie tylko dla świata. Ich dusze są poświęcone Chrystusowi. Jakość ich duszpasterskich, zewnętrznych działań ma być owocem wewnętrznego dialogu, który dusza konsekrowanej osoby nieprzerwanie prowadzi z Chrystusem.

Na wystawie nie pokazujemy dzieł, którym służą konsekrowani. Nie ukazujemy także charyzmatów poszczególnych wspólnot. Pokazujemy osoby. „Popatrz w te oczy – mówił 2 lutego w katedrze szczecińskiej ks. arcybiskup Andrzej Dzięga – a przez oczy zobacz także ich serca oddane Bogu i Kościołowi”. Tak, mówiąc językiem współczesnego świata, reklamujemy osoby i ich styl życia, bo jesteśmy niezmiennie przekonani, że jest to życie wartościowe i potrzebne, pełne radości – jak twarze sportretowanych osób, choć nie wolne od trudów i cierpień. Wierzymy, że jest to życie spełnione i pełne tak poszukiwanego dzisiaj, a często gubionego, sensu.

Od 1 lutego wystawa gości w katedrze szczecińskiej. Od 8 lutego przez tydzień będzie prezentowana w sanktuarium najświętszego Serca Pana Jezusa w Szczecinie. W Roku Życia Konsekwrowanego trafi do każdego dekanatu archidiecezji szczecińsko – kamieńskiej.

Jarosław Staszewski SChr

DZIEŃ ŻYCIA KONSEKROWANEGO W POLSCE cd.

BIAŁYSTOK

„Wszyscy wierni są wezwani do naśladowania Chrystusa, jednak osoby konsekrowane są powołane do szczególnej zażyłości z Jezusem i oddania się Mu w sposób całkowity i niepodzielny” – mówił Abp Edward Ozorowski do przedstawicieli męskich oraz żeńskich zgromadzeń zakonnych. W święto Ofiarowania Pańskiego w białostockiej Archikatedrze osoby konsekrowane zgromadziły się na wspólnej Eucharystii, podczas której odnowiły śluby i przyrzeczenia.

Metropolita Białostocki przypomniał, że istota życia konsekrowanego polega na naśladowaniu Chrystusa na drodze rad ewangelicznych, czyli przez życie w czystości, ubóstwie i posłuszeństwie. „Bóg pragnie, aby człowiek był z Nim, polegał na Nim i ufał Mu. Aby był z Nim jako czysty, ubogi, a także słuchający. Pragnienie bycia z Bogiem każdy nosi w sobie, jednak w rzeczywistości jakąś część swego życia pragnie zachować jako własną. Dlatego, aby uniknąć takiej cząstkowości, oddaje się Bogu, składają śluby i trwa w nich do końca życia” – mówił Abp Ozorowski.

Życzył przybyłym na wspólną modlitwę, „aby nigdy nie zwątpili w to, czego się podjęli i wytrwali do końca na drodze, którą wybrali”.

Świąteczną liturgię rozpoczęło poświęcenie świec gromnicznych i uroczysta procesja do ołtarza. Podczas homilii odczytany został list biskupów na Dzień Życia Konsekwrowanego. Następnie siostry zakonne, księża i pozostałe osoby konsekrowane odnowiły swoje śluby i przyrzeczenia.

Na zakończenie Mszy św. wdzięczność „za pasterską obecność i pasterską troskę” Abp. Edwardowi Ozorowskiemu wyraził ks.

Adam Wtulich SDB. Przytaczając słowa papieża Franciszka o tym, że życie zakonne powinno być światłem na drodze Kościoła mówił: „Aby światło płonęło, potrzeba iskry. Dziękujemy za to, że ksiądz arcybiskup wielokrotnie taką iskrę wzniecał w naszym życiu poprzez swoje rady, wskazania, zalecenia. Dzięki temu możemy to światło rozpałać”.

Ks. Wtulich słowa wdzięczności „za życzliwą i pełną dobroci obecność przy osobach konsekrowanych” skierował również do koncelebrowanego Abp. Seniora Stanisława Szymeckiego.

W Archidiecezji Białostockiej pracuje 176 sióstr z 16 zgromadzeń zakonnych żeńskich. Poza tym są 3 zakony męskie oraz wiele wspólnot i instytutów życia konsekrowanego. Siostry zakonne prowadzą domy pomocy społecznej, domy samotnej matki, domy dziecka, świetlice dla dzieci oraz przedszkola i szkoły. Pracują w szpitalach, hospicjach, jako katechetki, nauczycielki oraz wychowawczynie trudnej młodzieży. Podejmują różne formy posługi jako zakrystianki, organistki, sekretarki. Obejmują swoją służbą, pracą i modlitwą osoby potrzebujące różnych wyznań i narodowości. Księża werbiści prowadzą dom rekolekcyjny św. Kazimierza w Kleosinie, a salezjanie, oprócz parafii, placówkę opiekuńczo-wychowawczą o charakterze resocjalizacyjnym dla młodzieży niedostosowanej społecznie. *Teresa Margańska*

Za: www.archibial.pl

CZĘSTOCHOWA

„Osoby życia konsekrowanego są świadkami rad ewangelicznych”. – mówił wieczorem 2 lutego w homilii abp Wacław Depo metropolita częstochowski, który w święto Ofiarowania Pańskiego i Dzień Życia Konsekrowanego przewodniczył Mszy św. w Bazylice Archikatedralnej Świętej Rodziny w Częstochowie. Msza św. była również połączona z trzecią rocznicą ingresu abp Depo do archikatedry Świętej Rodziny w Częstochowie.

Mszę św. z Metropolita Częstochowskim koncelebrowali m.in. bp Antoni Długosz,

członkowie kapituły Bazyliki Archikatedralnej na czele z prepozytem ks. prał. Teofilem Siudym, kapłani diecezjalni i zakonnicy, na czele z przeorem Jasnej Góry o. Marianem Waligórą. Na Mszy św. zgromadziły się siostry zakonne i bracia z domów zakonnych w Częstochowie, klerycy Wyższego Seminarium Duchownego Archidiecezji Częstochowskiej oraz energetycy, elektrycy i elektrycy obchodzący swoje święto patronalne.

Na początku Mszy św. bp Antoni Długosz dziękując Metropolicie Częstochowskiemu za trzy lata posługi w Archidiecezji Częstochowskiej przypomniał słowa Benedykta XVI, że „służba biskupia musi być napełniona odwagą pokory, która nie pyta się o to, co mówi o nim dominująca opinia, czy medialne sondaże, ale czerpie swoje kryterium z Bożej prawdy i dla niej angażuje się w porę i nie w porę, aby wykazać błąd i zwywać do przemiany.

Bp Długosz podkreślił, że „abp Depo jest obrońcą Bożej Prawdy” i życzył metropolicie częstochowskiemu, aby jego motto biskupie „Ad Christum Redemptorem hominis” „było drogą i drogowskazem także dla wiernych”.

W homilii abp Depo przypomniał, że osoby życia konsekrowanego „muszą dać dać osobistą i wspólnotową odpowiedź na miłość Chrystusa”. – Życie konsekrowane to skarb życia oddanego Bogu i ludziom. Jest ono znakiem dóbr przyszłych. – mówił abp Depo i dodał, że „osoby konsekrowane są znakiem sprzeciwu wobec horyzontów tylko tej ziemi”.

Metropolita Częstochowski za św. Janem Pawłem II podkreślił, że osoby konsekrowane muszą dać szczególne świadectwo „w świecie, w którym sekularyzacja stała się wybiórczym zaślepieniem”. – Abyście nigdy nie zwątpili w moc Ewangelii, w zdolność miłości aż do końca życia, bez prób. – zaapelował abp Depo.

Natomiast za papieżem Franciszkiem abp Depo przestrzegał przed fasadą religijności. Wskazując na osobę Maryi Metropolita Częstochowski za Sofroniuszem Jerozolimskim zachęcił: „Jak bowiem Bogurodzica, Dziewica niepokalana, niosła w swoich ramionach Światło prawdziwe idąc na spotkanie tych, którzy pozostawali w mroku śmierci, tak też i my oświeceni jego promieniami i trzymając w ręku widoczny dla wszystkich płomień, pośpieszajmy naprzeciw Tego, który jest prawdziwym Światłem”.

„Nie chodzi już tylko o naszą wiarygodność wobec pogan i ateistów, ale o wiarygodność wobec nas samych”. kontynuował Arcybiskup.

Na zakończenie homilii Metropolita Częstochowski przypomniał zadania, które przekazał wiernym w dniu swojego ingresu przed trzema laty: „Naszym wspólnym zadaniem jest wciąż pozwalać się zaskoczyć łasce Chrystusa, aby On sam mógł zaspokoić pragnienia ludzkiego serca za Bogiem”

„Wszelka antropologia bez odniesienia do Boga jest niszczącym kłamstwem, bowiem niesie niebezpieczeństwo, że człowiek siebie samego uczyni normą prawa, co prowadzi do agresji, społecznej nienawiści czy samounicestwienia” – mówił abp Depo i dodał, że „nasza odważna wiara w Boga, okazuje się być potrzebna, jak nigdy dotąd, aby Chrystus mógł się ukazać poprzez nas samych jako dar zbawienia dla świata”.

„Idziemy w drogę z Chrystusem i Jego Matką, która tutaj od pokoleń z Jasnogórskiego Szczytu broni naszej wolności, wolności w prawdzie, wolności granic, wolności i godności człowieka”.- zaapelował Metropolita Częstochowski.

Po homilii osoby życia konsekrowanego odnowiły swoje śluby zakonne. Na zakończenie Mszy św. abp Depo życzył wszystkim, aby „Częstochowa był nie tylko duchową stolicą Polski, ale również stolicą życia konsekrowanego.

Za: www.archicest.pl

GDAŃSK

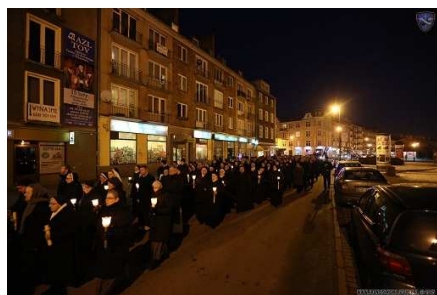
Tak jak osoby konsekrowane są potrzebne Kościołowi, światu i wiernym świeckim, tak świeccy są potrzebni osobom konsekrowanym w wypełnianiu ich misji – podkreślił abp Sławoj Leszek Głódź podczas Mszy św. sprawowanej 2 lutego, w dzień życia konsekrowanego, w klasztorze Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej i kościele pw. św. Józefa w Gdańsku.

Metropolita gdański przypomniał, że Dzień Życia Konsekrowanego, który obchodzony

jest od 18 lat z woli św. Jana Pawła II w Święto Ofiarowania Pańskiego, wpisał się tym razem w ogłoszony przez papieża Franciszka Rok Życia Konsekwowanego, który „jest szansą i darem dla osób konsekrowanych, jak i dla całego Kościoła”. Rozpoczął się on w pierwszą niedzielę Adwentu i trwać będzie do 2 lutego 2016 r.

W homilii dziękował Bogu za to, że „wzbudził i nadal wzbudza w Kościele mocą Ducha Świętego, w sercach kobiet i mężczyzn ten rodzaj powołania” – „imitatio Christi”. – Jest ono realizacją konsekracji chrzcielnej, zmierza do radykalizmu wiary, całkowitego oddania siebie, bezkompromisowej odpowiedzi na łaskę Ducha Świętego – powiedział metropolita gdański.

Jak przypomniał, Magisterium Kościoła w dokumentach Soboru Watykańskiego II oraz w wypowiedziach papieży wyraźnie stwierdza, że nie sposób wyobrazić sobie Kościoła bez tego rodzaju życia oddanego bez reszty Bogu w służbie braciom i siostrom.

„Stąd nasza wdzięczność za powołania do życia konsekrowanego, za osoby zakonne, członków instytutów świeckich, instytutów życia apostołskieg, konsekrowane dziewczęce i wdowy. Nieoceniona jest ich modlitwa, ofiara, jakże potrzebne są prowadzone przez nich dzieła, parafie, sanktuaria, domy rekolekcyjne, różnorodne duszpasterstwa, posługa w konfesjonale, szkoły, media, służba ubogim, chorym, potrzebującym, oddanie dzieciom, młodzieży, rodzinie” – wyliczał abp Głódź.

Metropolita gdański podkreślił, że w liście pasterskim Episkopatu na tegoroczny dzień życia konsekrowanego została przypomniana wielka rola Prymasa Tysiąclecia w ratowaniu życia zakonnego w Polsce w czasach komunistycznej dyktatury. – W obliczu zagrożenia i ograniczania działalności zakonów w naszej Ojczyźnie ten Opatrznościowy Pasterz „umiejętnie włączył życie konsekrowane w całość życia Kościoła, szczególnie w duszpasterstwo parafialne, co okazało się dalekowzroczne, gdyż uniemożliwiło marginalizację zakonów. ‘Jesteście z Kościoła i dla Kościoła’ –

powtarzał Prymas osobom zakonnym w ciężkich latach 50-tych” – zacytował abp Głódź i dodał: „Wiemy z kolei, jak tragiczny los spotkał zakonny w innych krajach byłego bloku komunistycznego”.

Hierarcha przypomniał też, że wielką wdzięczność należy się św. Janowi Pawłowi II, który bardzo podkreślał znaczenie życia konsekrowanego dla Kościoła i świata, chętnie spotykał się z osobami konsekrowanymi.

Na naszej polskiej ziemi mamy też wielu świętych i błogosławionych zakonników i zakonnice – powiedział abp Głódź, ale – jak zauważył – sprawa świadectwa świętości nie dotyczy tylko przeszłości.

Za abp. Jose Rodriguezem Carballo powtórzył, że nie przez przypadek największa liczba męczenników w Kościele dzisiaj to osoby konsekrowane. Jest to zatem znakiem wielkiej vitalności życia konsekrowanego i oznacza, że życie konsekrowane mówi coś w Kościele i do świata. „W dniu, w którym nie będzie męczenników, będzie to niedobry znak. Bo wtedy życie konsekrowane nie będzie nic mówić” – zacytował abp. Carballo metropolita gdański.

Dalej podkreślił, że dla papieża Franciszka to osoby konsekrowane są prorokami we współczesnym świecie, „przepowiadają Królestwo Boże, jak będzie ono wyglądać w swej doskonałości”. W Liście na Rok Życia Konsekwowanego papież zwraca uwagę na proroczy wymiar, jaki mają autentycznie przeżywane śluby: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Świat jest dziś „spragniony Ewangelii popartej autentycznym świadectwem życia. Osoby konsekrowane muszą dziś wrócić do źródła swej konsekracji, do Osoby Jezusa Chrystusa, aby przeżywać ją z całym radykalizmem, aby stawać się żywą Ewangelią dla świata, aby ten świat mógł ewangelizować, a nie być przez niego zewangelizowanym”.

Ponadto, wraz ze ślubami zakonnymi – powiedział abp Głódź – prorocstwem dla świata jest również życie braterskie we wspólnocie. – Ile jest takich wspólnot, w których oddani braterskiej i siostrzanej miłości żyją osoby konsekrowane Bogu, wywodzące się nie tylko z jednej kultury, ale wielości kultur i języków? Ubogacone wspólnym charyzmatem powołania, dają świadectwo komunii – dodał.

Podkreślił też, że wspólnoty zakonne nie mogą być zamknięte w sobie, ale otwarte ku innym, gotowe na współpracę w ramach Kościołów lokalnych i innych wspólnot, zdolne do podejmowania misji, jak

mówi papież Franciszek: „na obrzeżach Kościoła”, na „peryferiach egzystencjalnych”.

Tak jak osoby konsekrowane są potrzebne Kościołowi, światu i wiernym świeckim, podobnie świeccy są potrzebni osobom konsekrowanym w wypełnianiu ich misji. Dlatego potrzeba, aby świeccy dalej ich wspomagali, kiedy ci są w potrzebie, współpracowali w różnych dziełach, modlili się za osoby konsekrowane, a także „wypraszaali i pielęgnowali dar nowych powołań do życia konsekrowanego” – powiedział abp Głódź. Za: www.deon.pl

GLIWICE – OPOLE

Siostry zakonne, bracia i ojcowie zakonni, dziewice i wdowy konsekrowane, członkinie instytutów świeckich dwóch siostrzanych diecezji: opolskiej i gliwickiej, wspólnie świętowali Dzień Życia Konsekwowanego.

Po kazaniu osoby konsekrowane odnowiły śluby, a po Komunii św. dziękowały Bogu za dar życia konsekrowanego

Spotkanie, które odbyło się w kościele seminarium-akademickim w Opolu w sobotę 31 stycznia, rozpoczęła modlitwa różańcowa. Po niej procesją ze świecami rozpoczęła się uroczysta Eucharystia, sprawowana w intencji osób konsekrowanych. Przewodniczył jej bp Rudolf Pierskała. Homilię wygłosił biskup opolski Andrzej Czaja. Mszę św. koncelebrowali również bp Paweł Stobrawa oraz emerytowany bp Jan Bagiński, który przez wiele lat opiekował się osobami konsekrowanymi w diecezji opolskiej.

Ze względów zdrowotnych do Opola nie mógł przyjechać biskup gliwicki Jan Kopec, który przekazał zapewnienie o modlitewnej łączności.

Gospodarz miejsca, ks. rektor Grzegorz Kadzioch, witając wszystkie osoby, które realizują swoje powołanie poprzez rady ewangeliczne, przypomniał słowa Thomasa Mertona: „Nie idzie się do seminarium czy klasztoru tylko dlatego, by stać się dosko-

nałym dla siebie. Nie idzie się z własnej woli, ale po to, by realizować wolę Boga. Nie idzie się nawet, ponieważ się chce tak od siebie, ale ponieważ się musi. Ten wewnętrzny głos tak nakazuje i dlatego naprawdę się chce”.

W homilii bp Andrzej Czaja przypomniał słowa, które papież Franciszek stawia jako zadanie na Rok Życia Konsekwowanego: „Powinniście nie tylko wspominać chwalebny i opowiadać swoją przeszłość, ale także budować nową, wielką historię. Wpatrujcie się w przyszłość, ku której kieruje was Duch, aby znów dokonać z wami wielkich dzieł”.

– Wszyscy wiemy, że są liczne trudności w kształtowaniu dzisiaj życia konsekrowanego na co dzień, w jego rozwoju; są związane z tym niepokoje i obawy. Ale trzeba podkreślić, że źródłem mocy i fundamentem życia konsekrowanego jest zmarły wstąpił Pan. Nie mogą nas więc przynęcać ani trudności, ani związane z tym niepokoje i obawy – podkreślał biskup opolski, tłumacząc, że na życie konsekrowane nie można patrzeć inaczej, jak tylko oczami wiary.

Nawiązując natomiast do dokumentów papieża Franciszka, podpowiadał, jak z wiarą spojrzeć w przyszłość, ku której osoby konsekrowane kieruje Duch Święty. – Trzeba uwierzyć w Dobrą Nowinę, dostrzec ją w swej tożsamości życia konsekrowanego i trzeba tą Dobrą Nowiną o zbawieniu człowieka żyć z radykalizmem, prorocstwem i uniesieniem. Trzeba podjąć prorocką misję, która – jak mówi papież Franciszek – jest szczególnym rysem tożsamości osoby konsekrowanej w jej naśladowaniu Chrystusa – mówił bp Andrzej Czaja, podkreślając, że w osobach konsekrowanych biskupi Kościoła gliwickiego i opolskiego widzą duchowy kapitał, który trzeba obudzić i rozwinąć.

W Roku Życia Konsekwowanego musimy wrócić do Magnificat. Maryja nam podpowiada, czym się rozradować. Trzeba zobaczyć bogactwo obdarowania, które jest u źródła tożsamości osoby konsekrowanej. Trzeba wrócić do dnia swego powołania,

do dnia składania ślubów, rozradować się otrzymanym darem – zachęcał bp Czaja.

Papież Franciszek, ogłaszając Rok Życia Konsekwowanego, pokazał nam trzy cele. Chce, abyśmy z wdzięcznością spojrzeli w przeszłość, abyśmy przeżywali teraźniejszość z pasją, i abyśmy objęli przyszłość nadzieją. Dokonamy tego tylko wtedy, kiedy Panu Bogu, Kościołowi i drugiemu człowiekowi będziemy służyć z radością i w radości – mówiła s. Jolanta Radomyśka SSPs, referentka diecezjalna.

Za: www.gliwice.gosc.pl

KALISZ

Biskup kaliski wystosował list pasterski do wiernych z okazji Dnia Życia Konsekwowanego, który został odczytany w kościołach Diecezji w dniu 1 lutego. Oto jego fragmenty:

Obecność osób konsekrowanych ubogaca życie Diecezji Kaliskiej. Na jej terenie znajdują się cztery żeńskie klasztory klauzurowe: Siostry Karmelitanki na Niedźwiadach w Kaliszu, Siostry Klaryski w Ostrowie Wielkopolskim i Mniszki Kamedułki w Złoczewie. Oddają się one całkowicie kontemplacji Boga, łącząc w sobie życie wewnętrzne z pracą, wysiłek ascezy osobistej z rozważaniem Słowa Bożego, trwając w samotności i milczeniu. Świadczenie życia sióstr kontemplacyjnych poucza, że w życiu chrześcijańskim nie chodzi tylko o aktywizm, działanie zewnętrzne, ale źródłem życia płynącego z wiary jest żywa obecność Chrystusa w Eucharystii, modlitwa liturgiczna i współpraca z łaską. Zakony te utrzymują się wyłącznie z ofiar ludzi dobrej woli, nie posiadając żadnych innych środków do życia - z wiarą licząc na Opatrzność Bożą. Dlatego dzisiejsze ofiary zbierane do puszek po Mszy św. przeznaczone są na utrzymanie tych klasztorów.

Obok zakonów klauzurowych w Diecezji są 22 zgromadzenia żeńskie czynne, w których posługuje ponad 400 sióstr oraz 10 zgromadzeń męskich, w których pracuje prawie 90 kapłanów oraz kilku braci zakonnych. Osoby żyjące w tych instytucjach pełnią zgodnie z określonym charzmatem apostołskim służbę dla dobra Ludu Bożego. Życie sióstr oraz ojców i braci zakonnych jest szczególnym świadectwem Boga żyjącego w świecie także poprzez noszony habit zakonny. W naszej Diecezji istnieją również indywidualne formy życia konsekrowanego, do których zalicza się dziewice i wdowy konsekrowane. Wspólnoty zakonne od początku istnienia Diecezji Kaliskiej włączają się w proces budowania i kształ-

towania Kościoła diecezjalnego, ubogając go swoimi charzmatami, działalnością apostołską i posługą charytatywną wśród wiernych. W naszych parafiach ofiarnie i bez rozgłosu posługują siostry jako katechetki, zakrystianki, organistki, kancelistki, pielęgniarki oraz zaangażowane są w szereg innych dzieł. Na uwagę zasługuje również zaangażowanie osób konsekrowanych w duszpasterstwo parafialne. Swoim poświęceniem osoby konsekrowane stanowią nieocenioną pomoc w życiu Kościoła i społeczeństwa, pracując wśród dzieci, młodzieży, rodzin, osób niepełnosprawnych, upośledzonych, chorych, ubogich, cierpiących oraz ludzi w podeszłym wieku. Podkreślić należy wielką siłę modlitwy i duchowe wsparcie płynące ze wspólnot zakonnych w intencjach Kościoła, Diecezji, naszych parafii oraz każdego z nas. Wyrażam głęboką wdzięczność wszystkim osobom konsekrowanym za ich gorliwą i wierną służbę w Kościele Kaliskim.

Pełny tekst listu na: www.diecezja.kalisz.pl

KIELCE - JĘDRZEJÓW

„Dzięki osobom konsekrowanym dokonuje się niebywała wymiana darów i umacnia się komunika Kościoła powszechnego i partykularnego, jakim jest diecezja” – mówił 2 lutego w naszym opactwie Biskup Kielecki Jan Piotrowski. W najstarszym opactwie cysterskim w Polsce przewodniczył on diecezjalnym uroczystościom święta Ofiarowania Pańskiego. Jest to zarazem dzień osób konsekrowanych.

Uroczystość w sanktuarium bł. Wincentego Kadłubka miała wyjątkowy, podwójny wymiar: spotkania na Mszy św. przedstawicieli zakonów i zgromadzeń z całej diecezji oraz nawiedzenia symboli Świątowych Dni Młodzieży, które dzisiaj przybyły do Jędrzejowa.

W homilii bp Piotrowski mówił o istocie życia konsekrowanego, formach posługiwania i obecności w świecie osób konsekrowanych oraz o „nowej epoce” w dziejach diecezji – dzięki peregrynacji symboli Świątowych Dni Młodzieży (ŚDM). Zauważył, że osoby konsekrowane są tymi, których „Bóg powołał do życia w prawdzie”, aby realizowały w świecie praktyki rad

ewangelicznych: czystości, ubóstwa, posłuszeństwa. To, co stanowi o pięknie waszego życia rodzi się każdego dnia na nowo (...), a duch pokory jest tam, gdzie człowiek żyje w prawdzie. Duch pokory jest duchem zaufania Bogu na wzór Maryi i Jej „fiat” – tłumaczył biskup.

Nawiązał także do obecności przy ołtarzu symboli ŚDM, które po diecezji kieleckiej peregrynują od 31 stycznia do 14 lutego. „Niech uroczystość dzisiejsza i szansa związana z peregrynacją będzie dla ludzi młodych katechezą i świadectwem wiary, aby mogli odpowiedzieć na wezwanie Jezusa i pójść drogą rad ewangelicznych, jeżeli rozpoznają swoje powołanie” – zachęcał ordynariusz kielecki.

Osoby konsekrowane odnowiły w obecności biskupa swoje śluby. Po Mszy św. młodzież ze szkół jędrzejowskich oraz siostry zakonne prowadziły czuwanie przy symbolach ŚDM. Po zakończeniu uroczystości w kościele kapłani i osoby konsekrowane zostali zaproszeni przez cystersów, tutejszych gospodarzy, do refektarza klasztornego na obiad.

Przy Symbolach ŚDM modlono się także w Domu Pomocy Społecznej, w szpitalu oraz podczas wieczornej Eucharystii w kościele św. Trójcy. Za: www.diecezjakielce.pl

KALWARIA ZEBRZYDOWSKA

W poniedziałek 02.02.2015 w Sanktuarium kalwaryjskim przeżyaliśmy XIX Światowy Dzień Życia Konsekrowanego.

Uroczystości rozpoczęło wystawienie Najświętszego Sakramentu o godz. 16.00 i Modlitwa Różancowa, którą poprowadził Kustosz Sanktuarium – O. Azariasz Hess. O godz. 16.30 odśpiewano Nieszpory, którym przewodniczył Minister Prowincjalny OO. Bernardynów – O. Jarosław Kania. O godz. 17.00, przed Żłóbką, dokonano aktu poświęcenia świec, po którym w Procesji światła udano się do ołtarza głównego.

Eucharystii przewodniczył Ks. kard. Marian Jaworski, któremu towarzyszył równie wyjątkowy gość – Ks. kard. Franciszek Macharski.

Wszystkich przybyłych na uroczystości, a w szczególności kardynałów emerytów oraz siostry zakonne różnych zgromadzeń (Zgromadzenie Sióstr Najświętszej Rodziny z Nazaretu oraz Zgromadzenie Córek Matki Bożej Bolesnej (Serafitki) z Kalwarii Zeb., Zgromadzenie Sióstr Miłosierdzia Świętego Wincentego a Paulo z Zebrzydowic, Zgromadzenie Sióstr Najświętszej Rodziny z Nazaretu i Zgromadzenie Sióstr Albertynek Posługujących Ubogim z Wadowic), powitał O. Prowincjał, a Kustosz Sanktuarium – O. Azariasz Hess wygłosił okolicznościowe słowo.

Po Mszy św. i Adoracji Żłóbka, poprowadzonej przez WSD OO. Bernardynów, wspólnoty zakonne spotkały się przy wspólnym stole w refektarzu klasztornym.

Za: www.kalwaria.eu

KOSZALIN-KOŁOBRZEG

Mają różne habity i różne charyzmaty. Ich codzienność to modlitwa i służba bliźniemu. Katechizują, prowadzą domy pomocy społecznej, pomagają chorym i cierpiącym – to tylko nieliczne zadania sióstr i braci zakonnych, posługujących w diecezji koszalińsko-kołobrzesckiej. Dziś osoby życia konsekrowanego obchodzą swoje święto. Z tej okazji ponad 100 osób przybyło do Koszalina, by wspólnie dziękować Bogu za dar powołania. Mszy św. koncelebrowanej przez ponad 30 kapłanów przewodniczył w katedrze bp Paweł Cieślak. Kazanie wygłosił salezjanin, o. Janusz Zdolski z parafii św. Rodziny w Pile. Świątowanie to w tym roku wpisuje się dodatkowo w obchodzony w Kościele Rok Życia Konsekrowanego. Po Mszy św. siostry i bracia zakonnicy oraz biskupi i zaproszeni goście udali się do Centrum Edukacyjno-Formacyjnego, gdzie odbyło się dalsze świątowanie.

W diecezji koszalińsko-kołobrzesckiej posługę pełni 25 zgromadzeń zakonnych żeńskich i 11 zgromadzeń zakonnych męskich. W sumie jest tu ponad 250 konsekrowanych kobiet oraz ponad 140 zakonników. Alicja Górską Za: www.radioplus.pl

LEGNICA

Święto Ofiarowania Pańskiego (2 lutego), jest zarazem Dniem Życia Konsekrowanego. Dotychczas w naszej Legnickiej Diecezji za osoby konsekrowane, świeckie i zakon-

ne, modlono się na Eucharystii sprawowanej przez Biskupa Ordynariusza. Dzień ten w tym roku, poświęconym Życiu Konsekrowanemu, był o wiele bardziej uroczysty. O godzinie 11.15 zgromadziliśmy się w naszym kościele św. Jana Chrzyciela i wysłuchaliśmy konferencji J. E. Ks. Biskupa Zbigniewa Kielnikowskiego o istocie życia według rad ewangelicznych. Konsekrowani, to nie tyle poświęceni by służyć Panu. To raczej wyrażający świadomą zgodę na to, by Pan zburzył nas, zbudowanych przez nas i wybudował na nowo według Swojego Obrazu, tak abyśmy jak On byli mocni znieść obelgi świata i w końcu pozwolili się ukrzyżować, przynosząc światu życie.

Kontynuacją tych wątków była homilia podczas Eucharystii w Katedrze Legnickiej, do której przeszliśmy w pięknej procesji wzywając wstawiennictwa Wszystkich Świętych. Tam również Ksiądz Biskup zachęcał do „podchodzenia i picia z Kielicha Nowego i Wiecznego Przymierza”, rozumianego jako przyjęcie gniewu Bożego jako sprawiedliwości, po to, by zostać przez niego odbudowanym do Życia.

Wyrażam wielką wdzięczność i nadzieję, że każdy kolejny Dzień Życia Konsekrowanego będzie dla nas podobnym jak ten ostatni – uroczystym dorocznym dniem skupienia. o. Jan Janus OFMConv

LUBLIN

2 lutego br. w Święto Ofiarowania Pańskiego po raz dziewiętnasty obchodziliśmy, ustanowiony w 1997 roku przez papieża Jana Pawła II, Dzień Życia Konsekrowanego. Był on kolejną okazją do refleksji i dziękczynienia Bogu za dar życia i posługi w Kościele i w świecie osób życia konsekrowanego.

Szczególnie w tym roku, ogłoszonym przez papieża Franciszka Rokiem Życia Konsekrowanego, dziękowaliśmy Bogu za obecność osób życia konsekrowanego w życiu Kościoła, prosząc jednocześnie o umocnienie ich w powołaniu do szczególnej służby Bogu i świadectwa we współczesnym świecie.

Uroczystościom w Archikatedrze Lubelskiej przewodniczył Arcybiskup Metropolita Lubelski Stanisław Budzik. W swojej homilii kontynuował on rozważanie listu papieża Franciszka do osób konsekrowanych, podjęte we Mszy świętej inauguracyjnej Roku Życia Konsekrowanego w Archidiecezji Lubelskiej, która miał miejsce w I niedzielę Adwentu 2014 r. w parafii pw. św. Michała Archanioła w Lublinie. Wskazał między innymi na konieczność nieustannego wychodzenia osób życia konsekrowanego do dzisiejszego świata, który potrzebuje ich obecności i świadectwa życia.

Za: www.diecezja.lublin.pl

ŁOMŻA

Fragmety homilii biskupa Janusza Stepanowskiego wygłoszonej z okazji Święta Matki Bożej Gromnicznej i Dnia Życia Konsekrowanego w katedrze łomżyńskiej:

„To Święto ma swoje korzenie w Starym Testamencie, ma też niektóre ryty (symbole – red.), które przejęło. Szczególnie światło. Było ono ważnym elementem tych świąt pogańskich, celebrowanych w tym okresie. To święto czasami nazywane było świętem oczyszczenia Matki Bożej. Grecy nazywają je „świętem spotkania”. Świat spotyka swojego Pana i Zbawiciela, spotyka Chrystusa w Świątyni.

„Oczyszczenie” matek dokonywało się w ciągu 40 dni po urodzeniu syna lub 80 dni, jeśli przysłała na świat córka. Zakończenie tego procesu zazwyczaj odbywało się w świątyni, w tzw. dziedzińcu kobiet. Tam kobieta na nowo powracała do życia społecznego, przez ten ceremoniał oczyszczenia. Symeon – biblijny bohater, który był w świątyni podczas „oczyszczenia” Maryi, jest śpiewakiem radości ale też bólu, bo w drugiej części swojego prorocтва opowiada o cierpieniu Chrystusa, o cierpieniu dziecka które tak niedawno się narodziło. Opowiada też o cierpieniu matki tego dziecka. Serce tej matki przeszyje miecz lub szpada. W jednym z fragmentów Pisma Świętego Symeon nazywa Chrystusa: „Tym, który jest znakiem przeciwności”. Będzie wzbudzał sprzeciw. Wasze życie, drogie osoby konsekrowane, może być właśnie

takim znakiem przeciwności. Ale jesteście na tym świecie i w tym momencie waszego życia znakiem obecności Chrystusa. Przez wasze posługiwanie, przez wasze skromne ciche i pokorne życie niesiecie Chrystusa w różne środowiska, w których pracujecie. Tak jak te światła, które w dzisiejszej liturgii zapalamy i niesiemy.

Życie osób konsekrowanych może być właśnie znakiem przeciwności, ale w sposób szczególny świadczy o Jezusie. Wspólnie niesiemy Boga w świat.

Biblijny Symeon opowiada też o cierpieniach Matki Bożej. Sercu, które zostanie przeszyte przez szpadę. W XVII wieku powstała wyjątkowa pobożność Matki Bożej siedmiu Boleści. Była przedstawiana przez symbol siedmiu mieczy. Pierwszym mieczem był fragment z Jej życia, kiedy Symeon wypowiada znamienne słowa odnoszące się do Chrystusa ale też i do Niej. Drugim mieczem dla Niepokalanej była Jej ucieczka do Egiptu, trzeci stanowił moment, kiedy wspólnie z Jezusem stracili Jezusa w świątyni. Poszukiwanie kosztowało wówczas tyle bólu. Czwarty miecz – droga krzyżowa samego Chrystusa. Maryja była świadkiem całego tego bólu i cierpienia. Piąty – moment, kiedy Chrystus na krzyżu zęgnął się z Nią i ze światem. Przedostatni miecz najpiękniej przedstawił Michał Anioł w rzeźbie, kiedy Chrystusa zdjęto z Krzyża i położono na Jej ramiona. A ostatni? Ostatni miecz to moment, kiedy Maryja uczestniczyła w złożeniu Chrystusa do groty Jego śmierci – groty, która później stała się miejscem jego posłania do życia.

Maryja jest nazywana często przez Greków: „Theotokos”, czyli Matką samego Boga. Wy, drodzy konsekrowani, przez konsekrację i chrzest otrzymaliście Chrystusa nie po to, aby Go zatrzymać dla siebie, tylko zanieść światu. By jak najwięcej ludzi zgłębiło Miłość.

<...>

Osoba św. Anny nam wszystkim przypomina te pobożne niewiasty, które czasami godziny całe spędzają na modlitwie w kościele i zanoszą pobożne westchnienie do samego Boga. W naszych małych kościołach jest tak wiele proroków, którym moglibyśmy dać na imię Anna. Radują się one i mimo trudności życiowych, może sędziwego wieku lub kalectwa, w sercu są młode. Dziękujemy Bogu za nasze życie. Idźmy przez nie i nieśmy Chrystusa, w swojej rodzinie i zgromadzeniu. Wszędzie tam, gdzie nas Bóg poprzez przełożonych będzie posyłać.

Dzień dzisiejszy dla Was drodzy Konsekrowani jest dniem dziękczynienia. Za to, że Bóg przygarnął nas wszystkich do siebie. Staliśmy się jego uczniami. To też dzień błagania, aby codziennie i coraz bardziej stawać się Jego apostołami w tym wielkim świecie. Chcemy dziękować za wielki dar życia, w którym nas Pan Bóg obdarzył. Chcemy prosić, aby umocnił naszą wiarę. Amen.

Mszę Świętą w łomżyńskiej Katedrze poprzedziła uroczysta procesja, która rozpoczęła się z Klasztoru Braci Mniejszych Kapucynów. Za: www.lomzynie24.pl

ŁOWICZ

W święto Objawienia Pańskiego, w które przypada Światowy Dzień Życia Konsekrowanego, w katedrze łowickiej odbyła się uroczysta Msza św., połączona z odnowieniem ślubów przez osoby żyjące według rad ewangelicznych. Eucharystii przewodniczył bp Andrzej F. Dziuba, z którym modlitwy za osoby konsekrowane zanosili także biskup emeryt Józef Zawitkowski i kilkunastu kapłanów. Eucharystię poprzedziła modlitwa pod pomnikiem św. Jana Pawła II.

Mszę św., której przewodniczył pasterz diecezji, poprzedziła krótka modlitwa pod pomnikiem Jana Pawła II. Konsekrowani dziękowali tu Bogu za życie św. Jana Pawła II, z którego inicjatywy Dzień Życia Konsekrowanego został ustanowiony. Pod pomnikiem ordynariusz poświęcił także świece, z którymi zebrani procesyjnie przeszli do katedry. Modlitwy za osoby konsekrowane z bp. Andrzejem F. Dziubą zanosili także biskup emeryt Józef Zawitkowski i kilkunastu kapłanów zakonnych i diecezjalnych, wśród których byli: ks. Stanisław Plichta, kanclerz kurii łowickiej, ks. Wiesław Wronka, wikariusz generalny, a także ks. Marek Wyszomirski i s. Lucyna Piątek, refe-

renci spraw zakonnych. Na modlitwę do katedry przybyli także pustelnik diecezjalny, wdowy i dziewice konsekrowane, a także osoby przygotowujące się do konsekracji.

Podczas homilii bp Dziuba podkreślał, że tego dnia wszyscy gromadzący się w kościołach starają się trzymać w rękach światło. Starają się trzymać ten szczególnie fizyczny znak, który jest potrzebny człowiekowi. W to światło wpisane zostały wielkie tajemnice naszej wiary. To właśnie Jezus jest tym, który ofiarowany jest jako Światło. Jezus jest tym, który jest światłością przychochodzącą, aby nie zwyciężała ciemność. Aby ludzie bardziej umiłowali światło i nie bali się nawet swoich złych czynów, ale aby w światłości próbowali je pokonywać – podkreślał ordynariusz. W dalszej części homilii biskup wyraził nadzieję, że być może wielu z obecnych na modlitwie stanie się współczesnym Symeonem i otrzyma od Maryi Dziecię Jezus, aby w duchu wziąć Je w swoje ramiona i być tak radosnym, jak radosny był Symeon, który wyśpiewał hymn chwały, bo jego oczy ujrzały światło na oświecenie pogan

Za: www.diecezja.lowicz.pl

ŁÓDŹ

Pragniemy dzisiaj z pokorą prosić Boga o dar wierności, nawet gdyby była przeniknięta dotkliwym krzyżem”- mówił ksiądz arcybiskup Marek Jędraszewski, metropolita łódzki w Bazylice Archikatedralnej podczas Mszy Świętej. W Święto Ofiarowania Pańskiego w Kościele Katolickim obchodzony był już po raz XIX Światowy Dzień Życia Konsekrowanego.

Podczas homilii wygłoszonej do wiernych metropolita łódzki przypomniał historię życia i świętości Teresy Wielkiej zwanej również Świętą Teresą z Avili, czy Teresą od Jezusa. Ksiądz Arcybiskup zwrócił uwagę, że w jej życiu bardzo wyraźne były dwie prawdy: o miłości ofiarnej i o nadziei. Ona swoim życiem pokazała, że warto iść za Chrystusem, który jest światłością świata. Warto za Nim iść aż do końca.

Metropolita Łódzki podkreśla, że jest to dzień szczególnie. To właśnie dzisiaj osoby życia konsekrowanego odkrywają na nowo swoje powołanie i tę prawdę, że są z Kościoła i dla Kościoła. Ksiądz Arcybiskup zwrócił się do świętujących dzisiaj osób z apelem o to, by byli świadkami miłości, ale tej miłości która kosztuje, która jest wymagająca poświęceń i walki. Prosił też o to, by osoby życia konsekrowanego były dla świata znakiem nadziei, znakiem pokazują-

cym, że nasza ojczyzna jest w niebie i że to właśnie tam powinny dążyć wszystkie nasze myśli i działania.

Arcybiskup Marek Jędraszewski zaznaczył bardzo wyraźnie, że w dzisiejszych czasach, a w sposób szczególny właśnie dzisiaj, potrzeba modlitwy o powołania. Powołania do życia w pełni poświęconego Bogu. Powołania do życia w wierności aż do końca. By być czytelnym znakiem dla świata. Znakiem którego ten świat tak bardzo potrzebuje.

W uroczystości, która jest szczególnie świętem wszystkich tych, którzy ofiarowali swoje życie Panu Bogu, uczestniczyli kapłani, alumni seminariów duchownych, osoby życia konsekrowanego oraz wierni świeccy.

Podczas uroczystości modlono się przy relikwiach Założycieli i Świętych z Zakonów i Zgromadzeń posługujących na terenie Archidiecezji Łódzkiej. *Piotr Matuszak OFMConv*

PELPLIN

Podczas diecezjalnych obchodów Dnia Życia Konsekrowanego w bazylice katedralnej w Pelplinie, 2 lutego biskup pelpliński Ryszard Kasyna powiedział: „To zakonnicy byli nauczycielami wielu naszych królów, prowadzili nauczanie na wsiach i w miastach, prowadzili uniwersytety, uczyli kultury rolnej, przemysłowej”.

Centralnym elementem obchodów była Msza św. koncelebrowana, na wstępie której bp Kasyna zaznaczył, że „osoby żyjące duchem rad ewangelicznych szczególnie pielęgnują światło Chrystusa”. Hierarcha podkreślił, że intencją wspólnej modlitwy w Święto Ofiarowania Pańskiego są osoby poświęcone Bogu przez konsekrację. Dodał, że światowe obchody Roku Życia Konsekrowanego są również okazją do wdzięczności za ich posługę w różnych strukturach życia Kościoła, także w diecezji i w parafiach.

W homilii biskup diecezjalny zauważył, że życie zakonne jest „darem od Boga dla Kościoła, gdyż są to charyzmaty dane Ko-

ściołowi i światu”. Kaznodzieja stwierdził, że można dzisiaj dostrzec brak szacunku dla osób zakonnych i postawy „nie dostrzegające wartości i głębi życia osób konsekrowanych”, często podejmujących działalność charytatywną. Ubolewał, że taki zachowania zdarzają się również w Polsce. Bp Kasyna nawiązał do bolesnych działań zaborców, którzy likwidowali domy zakonne widząc „siłę ludzi ofiarowujących swoje życie Bogu”. Niestety, dodał biskup, takie same praktyki stosowały władze komunistyczne po II wojnie światowej.

Biskup pelpliński przypomniał o ogromnej roli zakonów w tworzeniu kultury europejskiej i polskiej. „To zakonnicy byli nauczycielami wielu naszych królów, prowadzili nauczanie na wsiach i w miastach, prowadzili uniwersytety, uczyli kultury rolnej, przemysłowej”, mówił biskup zaznaczając, że te stwierdzenia potwierdza cysterska historia Pelplina.

„Każde zgromadzenie uczy jak być prawym człowiekiem”, mówił bp Kasyna, wyliczając najważniejsze formy działalności zakonnej na płaszczyźnie życia społecznego w Polsce, w tym tworzenie przedszkoli i szkół, z których wyszli wybitni absolwenci. „Bez ich działalności i docenienia ich roli społecznej nie można mówić o Europie”, powiedział kaznodzieja.

W ostatniej części homilii bp Kasyna zachęcał siostry, braci i ojców zakonnych, którzy licznie wypełnili katedrę, do odnowienia pierwotnej gorliwości zakonnej i miłości do Chrystusa i Kościoła.

Przed błogosławieństwem szczególnie zauważono tegorocznych srebrnych i złotych jubilatów ślubów zakonnych. Otrzymali oni specjalne błogosławieństwo i życzenia od głównego celebransa.

W słowie końcowym s. Faustyna, referentka wydziału zakonnego kurii pelplińskiej, artykułowała wyjątkowość dnia i roku życia konsekrowanego. „To wielka tajemnica, że nas Bóg wezwał do naśladowania Chrystusa bardziej z bliska przez czystość, ubóstwo i posłuszeństwo”, powiedziała Niepokalanka z Kościerzyny, dodając, że przeżywanie tego dnia ma służyć pogłębieniu wierności Bogu.

Po Mszy św. i wspólnej agapie, osoby konsekrowane wysłuchały konferencji ascetycznej. Za: www.radioglos.pl

RZESZÓW

Dnia 2 lutego, w Święto Ofiarowania Pańskiego, przeżyaliśmy XIX Dzień Życia

Konsekrowanego. Zakonnicy i zakonnice oraz osoby związane z instytutami świeckimi, odnawiają w tym dniu swoje śluby, a w kościołach zbierane są datki na rzecz zakonów klauzurowych. W diecezji rzeszowskiej środki zebrane na tacę wspomogą klasztor siostr karmelitanek w Rzeszowie i klasztor siostr wizytek w Jasle. Tegoroczne świętowanie ma szczególny charakter, ponieważ przypada w ogłoszonym przez papieża Franciszka Roku Życia Konsekrowanego.

Obchody Dnia Życia Konsekrowanego w diecezji rzeszowskiej rozpoczęły się w kościele farnym, gdzie na wspólnej modlitwie spotkały się zakonnice, zakonnicy, oraz członkowie instytutów świeckich. Po adoracji Najświętszego Sakramentu, prowadzonej przez ks. Stanisława Kamińskiego – wikariusza biskupiego ds. zakonów i życia konsekrowanego diecezji rzeszowskiej, zebrani przeszli w modlitewnej procesji do bazyliki ojców bernardynów. Przedstawiciele różnych zakonów i zgromadzeń nieśli relikwie i portrety swoich założycieli.

O godz. 10.30 rozpoczęła się Msza św., której przewodniczył biskup rzeszowski Jan Wątroba. W homilii zwrócił uwagę na wartość ofiary: „Dzisiejsze święto Ofiarowania Pańskiego przynagla nas do zadania sobie samemu pytań: Jakie miejsce w moim życiu zajmuje ofiara? Czy jest na nią miejsce? Coraz częściej bowiem odnosimy wrażenie, że czasy w których żyjemy i ludzie w tych czasach, nasi bliźni, czasem i my sami, ochrzczeni, wierzący, praktykujący chętnie wykreślilibyśmy słowo „ofiara” ze słownika. Człowiek współczesny nie bardzo rozumie sens ofiary, albo nie potrafi jej składać. W postawie sprzeciwu wobec ofiary, ucieczki od niej, widzimy jedno z największych zagrożeń dla życia religijnego i duchowego. Duch konsumpcji i używania tego świata wbrew woli Boga to zaprzeczenie ducha i postawy ofiary. A przecież wszystko co najbardziej potrzebne człowiekowi osiąga się za cenę ofiary. Jest na nią miejsce tylko w prawdziwej miłości. Miłość karmi się ofiarą. (...) Nie ma miłości bez ofiary. Miłość utożsamiana tylko z szukaniem przyjemności jest jej karykaturą i zaprze-

zeniem. Ofiara zawsze stanowi sprawdzian i kryterium prawdziwej miłości. (...) Odchodzenie ludzi od Chrystusa najczęściej zaczyna się od zlekceważenia lub całkowitego odrzucenia ducha ofiary. Egoizm nienawidzi ofiary, jest nastawiony na branie, a nie na dawanie. Jeśli ofiara jest złożona Bogu samemu, w sposób wolny i świadomy, zyskuje wyjątkową głębię. Jako akt miłości zostaje przez Boga nie tylko przyjęta, ale i uświęcona. To, co składamy Bogu w ofierze, a czasem to jest nasze całe życie, nasza wolność, staje się święte. Bóg takiej ofiary nie niszczy. (...)”

Mówiąc o ofierze, Biskup Rzeszowski nawiązał do gromnicznej świecy: „Dzisiaj gasimy światła choinki, a w to miejsce zapalamy gromniczną świecę. To właśnie ona jest wymownym symbolem wszelkiej ofiary. Między innymi dlatego płonie na ołtarzu podczas sprawowania Najświętszej Ofiary. (...) Ofiara z własnego życia – to jest klucz do zrozumienia dzisiejszego święta. Zapalona świeca w rękę to czytelny znak. Znak wiary, której się nie wstydzę. Znak zaufania w Bożą pomoc. Znak poświęcenia w ofiarnej służbie, która całkowicie może wypalić. Gromnica przypomina, że nasze życie o tyle ma sens, o ile stać nas na ofiarę. To dla tej przyczyny Święto Ofiarowania Pańskiego zostało przez Jana Pawła II wybrane na Dzień Życia Konsekrowanego.

Istotą takiego życia jest naśladowanie Chrystusa poprzez całkowite ofiarowanie siebie dla drugiego człowieka, zwłaszcza w trosce o jego wieczne zbawienie. Ofiarować siebie w trosce o wieczne zbawienie swoje i bliźnich – oto istotna treść zakonnego powołania. Ta forma życia kształtowała się przez wieki. Zawsze punktem wyjścia była ewangeliczna doskonałość. Bo życie zakonne to nie przelotna przygoda, to nie życie na próbę, na krótko, na trochę. To nie tymczasowe, czy trwałe schronienie. To na pewno nie ucieczka przed światem, czy zranionym uczuciem. Życie zakonne to profesja czyli zobowiązanie”.

Kończąc homilię, bp Jan Wątroba zwrócił się do zebranych w słowach wdzięczności: „W tym wyjątkowym dniu bardzo wam chcemy podziękować. Zwłaszcza za codzienne ofiarne spalanie się w służbie Bogu i człowiekowi. Za to, że samą obecnością uświadamiacie nam rzeczy pierwszorzędne. Za to, że wasze życie jest znakiem, iż pośród licznych spraw, wielkich i mniej wielkich, jest coś absolutnie nadrzędnego i najpiękniejszego – serdeczna relacja z Bogiem. Za to, że poświadczacie, iż tą krążącą, natlenioną krwią, która daje życie, jest nie co inne, jak tylko łaska Boża. Dziękujemy, że w waszych modlitwach zanosicie Boże sprawy przed Boże oblicze, i że

wynagradzacie i pokutujecie także za nasze grzechy. Że swoim świadectwem budzicie czasem zdziwienie, niekiedy wyrzut sumienia, ale często podtrzymujecie nadzieję i rozpalacie w innych ewangeliczny zapał. (...) Jednocześnie modlimy się dla was o umiejętność budzenia uśpionego świata”.

Po homilii osoby konsekrowane odnowiły swoje śluby zakonne.

Za: www.diecezja.rzeszow.pl

SOSNOWIEC

Tegoroczny Dzień Życia Konsekrowanego, przypadający zawsze 2 lutego, ma charakter szczególny – przypada w ogłoszonym przez papieża Franciszka roku poświęconym życiu konsekrowanemu. Mszę św. dla siostr, braci i ojców zakonnych odprawił w tym dniu Ksiądz Biskup Grzegorz Kaszak.

W naszej diecezji działa 8 żeńskich (Boromeuszki-Karolanki, Honoratki, Kanoniczki-Duchaczki, Karmelitanki Dzieciątka Jezus, Pasjonistki, Prezentki, Serafity, Służebniczki NMP Niepokalanie Poczętej) i 10 męskich (Sercanie, Salezianie, Pallotyni, Oblaci św. Józefa, Zmartwychwstańcy, Franciszkanie czarni i brązowi, Kamilianie oraz Misjonarze z Marianhill) zgromadzeń zakonnych, w których pracuje blisko 200 kapłanów i siostr. Szczególne miejsce na tej liście zajmują Karmelitanki Dzieciątka Jezus – zgromadzenie, którego historia rozpoczęła się w Sosnowcu. Właśnie w ich kaplicy odbyła się wyjątkowa Eucharystia pod przewodnictwem Księdza Biskupa.

Swoją homilię Biskup sosnowiecki zaczął od życzeń – „Bądźcie wierni charyzmatom waszych założycieli, którzy z natchnienia Bożego podjęli niezwykły trud. Kiedy patrzemy na ich życie widzimy, że Wasze rodziny zakonne rodziły się w bólach i ogromnym poświęceniu. Nie zmarnujcie tego, co Pan Jezus wysłużył na krzyżu, ale także tego, co oni swoją wiernością i pełnią realizacji wyznaczonych celów wam przekazali. Bądźcie zawsze wiernymi, a w sercach waszych niech gości wiele radości, miłości i pokoju”.

Nawiązując do liturgii święta Ofiarowania Pańskiego Biskup przypomniał, że tak jak Jezus został ofiarowany Ojcu w świątyni także osoby życia konsekrowanego ofiarowały się Bogu przez śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Właśnie ostatniemu z nich Ksiądz Biskup poświęcił swoje rozważanie odwołując się do wzoru samego Jezusa, który był doskonale posłuszny Ojcu, oraz św. Faustyny.

Zapytany o wartość życia zakonnego w diecezji ks. Witold Januś SCJ – sercanin i wikariusz biskupi do spraw życia konsekrowanego cytuje słowa adhortacji apostołskiej Vita Coeacrata – "Życie konsekrowane znajduje się w samym sercu Kościoła jako element o decydującym znaczeniu dla jego misji, ponieważ „wyraża najgłębszą istotę powołania chrześcijańskiego” oraz dążenie całego Kościoła-Oblubienicy do zjednoczenia z jedynym Oblubieńcem" (VC 3).

"Biorąc te słowa pod uwagę – dodaje ks. Januś – łatwo zauważyć, że obecność życia konsekrowanego w diecezji, jest wartością samą w sobie, mającą szanse wpływać na świętość Kościoła lokalnego przez ducha modlitwy i osobistego świadectwa. Oprócz tego, niewątpliwą wartością są prowadzone przez wspólnoty zakonne dzieła apostołskie, mające swoje źródło w niepowtarzalnym charyzmacie konkretnej rodziny zakonnej".

"Wartość Roku Życia Konsekrowanego to niecodzienna i wielka szansa na umocnienie naszego powołania i na potwierdzenie naszej tożsamości i naszego miejsca w Kościele. Jednocześnie niesie on ze sobą oczywiste pytanie o aktualny stan naszego życia i posługi, o jakość i intensywność realizacji naszego powołania, o nasze nadzieje czy wyzwania, które obecnie stoją przed każdą rodziną zakonną" – mówi ks. Januś dodając osobistą refleksję: "Dla mnie – choć może to zabrzmieć nieco górnolotnie – powołanie do życia zakonnego było i jest propozycją Pana Boga do osiągnięcia osobistej świętości, do zbawienia.

Po 25. latach konsekracji zakonnej mogę to potwierdzić. Pamięć o tym fundamentalnym założeniu, pozwalała mi przeżyć niejedną rozterkę czy nawet rozczarowanie z powodu własnej lub czyjejś słabości. Pozwalała mi również przeżywać szczerze niejedną chwilę radości i ludzkiej satysfakcji. Myślę, że bardzo ważne jest w tym wszystkim zaufanie do Boga, który dał dar takiego właśnie charyzmatu, zaufanie do Kościoła, który ten charyzmat zatwierdził i wciąż ukazuje Kościołowi jako jedną z dróg". Za: www.diecezja.sosnowiec.pl

TORUŃ

Ci, którzy idą za Jezusem są solą ziemi i światłem świata" – powiedział bp Andrzej Suski podczas Mszy św. w diecezjalnym sanktuarium Matki Bożej Nieustającej Pomocy. W uroczystych obchodach Dnia Życia Konsekrowanego uczestniczyły osoby konsekrowane ze zgromadzeń zakonnych żeńskich i męskich z całej diecezji, wdowy konsekrowane, kapłani diecezjalni, seminarzyści i wierni świeccy.

Nasze obchody rozpoczęły się już od godziny 7.00 gdzie część naszych Zgromadzeń rozstawiła swoje stoiska w Kaplicy Szkolnej u Ojców Redemptorystów, przy Kościele parafialnym Św. Józefa w Toruniu. Tam Siostry i Bracia zakonne czekali na wiernych wracających z pierwszej Mszy Św. Służyliśmy w tym dniu ludziom gotowi do spotkania, rozmów, wspólnego dzielenia się życiem konsekrowanych, charyzmatem i duchowością – rozdając obrazki, foldery i charakterystyczne przedmioty naszych wspólnot. Była też możliwość nabycia pozycji książkowych związanych z tematyką życia zakonnego i naszych poszczególnych „specjalności duchowych”. Przy okazji miłe pogawędki przy kawie i ciastku ośmiały ludzi, którzy mieli szansę poznać wszystkie Zakony i Zgromadzenia w naszej Diecezji. Po Uroczystej Mszy Św. na której odnowiliśmy przyrzeczenia, jeszcze liczniej zgromadzeni – udaliśmy się na wspólny obiad i w dalszym ciągu na spotkania z ludźmi, którzy chcieli nas bliżej poznać. Dużo radości i rozmów. czuło się atmosferę wyzwania jakie kieruje do nas Ojciec Święty Franciszek: „wyjścia” i „otwarcia”. Tak służyliśmy do ostatniej Mszy Św. tego dnia, chwając Pana za wielkie rzeczy, które nam uczynił. S. Katarzyna Mierzejewska SM

WARMIA- LIST METROPOLITY

Z okazji Dnia Życia Konsekrowanego abp Wojciech Zieba wydał komunikat następującej treści:

W pierwszą niedzielę Adwentu 2014 roku rozpoczęliśmy w Kościele Rok Życia Konsekrowanego, przeżywany pod hasłem:

„Ewangelia, procrctwo, nadzieja – życie konsekrowane w Kościele dzisiaj”. Papież Franciszek, ogłaszając Rok Życia Konsekrowanego, dał nam sposobność, abyśmy mogli na nowo odkryć wartość całkowitego poświęcenia się Bogu, którego świadkami są osoby konsekrowane. W Polsce jest obecnie około 35 tysięcy sióstr zakonnych, braci i ojców oraz osób należących do Instytutów Świeckich i do Indywidualnych Form Życia Konsekrowanego. Żyjąc pośród nas, swoją modlitwą, pracą i świadectwem, ubogacają życie Kościoła i społeczeństwa. Pracują w szpitalach, domach opieki społecznej, szkołach, przedszkolach, prowadzą różnorakie dzieła charytatywne, dbają o estetykę świątyń oraz piękno liturgii, służą nam i naszym rodzinom.

W trwającym roku, będziemy mieli okazję uczestniczyć w wielu wydarzeniach, organizowanych w tym celu, aby lepiej uświadomić sobie rolę osób konsekrowanych w Kościele. Podczas spotkań z tymi osobami, będziemy mogli poznać bogactwo ich zakonnych charyzmatów, ich zwyczaj, codzienne życie oraz różnorodność dzieł, które prowadzą.

Niech ogłoszony przez Ojca Świętego Franciszka Rok Życia Konsekrowanego, pobudza nas do dziękczynienia Panu Bogu, za kobiety i mężczyzn, którzy wybrali drogę rad ewangelicznych. Niech będzie również okazją do modlitwy za tych, którzy realizują swoje powołanie w zakonach, w Instytutach Świeckich czy w Indywidualnych Formach Życia Konsekrowanego oraz czasem szczególnej modlitwy o nowe, święte powołania do służby Bogu i ludziom we wspólnocie Kościoła. Dlatego też zapraszam osoby konsekrowane i wszystkich wiernych do Archikatedry św. Jakuba w Olsztynie dnia 02.02.2015 r. na uroczyste nabożeństwo, które rozpocznie się o godz. 11.30, a następnie na Mszę św. o godz. 12.00, podczas której będziemy dziękowali Bogu za wszystkie osoby konsekrowane oraz będziemy prosili o nowe powołania do służby Bogu i ludziom. Wzorem lat ubiegłych, ofiary składane tego dnia, przeznaczone będą dla Sióstr Karmelitanek w Spręcowie i Sióstr Klarysek w Szczytnie. Siostry realizując swoje powołanie w klasztorach kontemplacyjnych, podejmują się szcucia i haftowania szat liturgicznych, aby zdobyć środki na swoje utrzymanie. Nie jest to jednak wystarczające, dlatego, jak co roku, spieszymy w tym dniu do Sióstr z darem serca. Dziękuję wszystkim, którzy otaczają życzliwością i troską powołania kapłańskie i zakonne, wspierając je modlitwą i ofiarą. Niech ta wymiana darów będzie wyrazem naszego szacunku wobec

osób, które służą Panu Bogu nieustannie w postach i modlitwie, na wzór Symeona i Anny z dzisiejszej Ewangelii". Olsztyn, dnia 23.01.2015 r. Za: www.archwarmia.pl

WŁOCŁAWEK - LICHENI

Pod przewodnictwem bpa Wiesława Alojzego Meringa odbyły się w Licheniu diecezjalne obchody Dnia Życia Konsekwowanego. We Mszy św. koncelebrowanej wraz z pasterzem diecezji włocławskiej modliło się 70 kapłanów zakonnych i diecezjalnych, którzy na obchody przybyli z najdalszych zakątków diecezji.

Decyzją biskupa włocławskiego tegoroczne obchody Dnia Życia Konsekwowanego zostały zorganizowane w Sanktuarium Matki Bożej Licheńskiej. We wspólnej modlitwie wzięli udział przedstawiciele większości domów zakonnych żeńskich i męskich znajdujących się na terenie diecezji włocławskiej. Centralnym punktem dnia była Eucharystia pod przewodnictwem bpa

Wiesława Meringa. W słowie skierowanym do zgromadzonych, hierarcha odwołał się do listu otwierającego Rok Życia Konsekwowanego, prefekta Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, abpa Joao Braz de Aviza. „Dar Pana, jakim jest radość, nie wiąże się tylko z samym okresem Bożego Narodzenia, ale ta radość ma wypełniać całe życie chrześcijanina. Bo radość jest źródłem pokoju, a ma swoje źródło z kolei w modlitwie i stałym dziękczynieniu Bogu – powiedział bp Mering. W dalszej części zwrócił także uwagę na trzy zasadnicze problemy, z jakimi borykają się dziś osoby konsekrowane: nieumiejtność rozważania głębi powołania, brak wierności na drodze z Chrystusem oraz kłopoty w wymiarze ludzkim.

Jedną z osób uczestniczących we wspólnej modlitwie była s. Agata Błaszczuk ze Zgromadzenia Sióstr Wspólnej Pracy od Niepokalanej Maryi z Włocławka, dla której życie konsekrowane jest kontynuacją życia chrześcijańskiego, jakie rozpoczęła na chrzcie świętym: „Powołanie jest dla mnie drogą, która rozpoczęła się na chrzcie świętym. Później, przez drogę formacji oazowej, pogłębiała się ta rzeczywistość chrztu świętego”. Jak dodała, w jej życiu zakonnym bywały chwile zwątpienia, jednak z Bożą pomocą udawało jej się przezwyciężyć ciężkie chwile i dalej iść drogą świętości Bożej.

Na zakończenie Eucharystii obecne w świątyni siostry zakonne złożyły na ręce pasterza diecezji kwiaty w podziękowaniu

za wsparcie, modlitwę i duchową opiekę, a słowa wdzięczności w imieniu wszystkich osób konsekrowanych skierował do Biskupa Ordynariusza ks. Sławomir Homonicki MIC, wicekustosz licheńskiego Sanktuarium. *Robert Adamczyk*

ZAMOŚĆ-LUBACZÓW

Diecezja Zamojsko-lubaczowska obchodziła (2 lutego) Dzień Życia Konsekwowanego w konkatedrze lubaczowskiej. Głównym punktem uroczystości była Eucharystia sprawowana przez bpa Mariana Rojka. Jak podkreślił on w homilii, osoby konsekrowane są Aniołami Boga, takich czyni ich Chrystus.

Po Eucharystii kustosz lubaczowskiego sanktuarium, ks. dziekan Andrzej Stopyra, przedstawił historię obrazu Matki Bożej Łaskawej, znajdującego się w tamtejszej świątyni. Za: www.radiozamosc.pl

TELEWIZJA W DNIU ŻYCIA KONSEKWOWANEGO NADAŁA FLM O PAULINIE O. JERZYM TOMZIŃSKIM

Dziś tj. w poniedziałek, 2 lutego w Programie 1 Telewizji Polskiej był wyemitowany film dokumentalny pt. „Światem rządzi Bóg”. Film opowiada o życiu o. Jerzego Tomzińskiego, obecnie jednego z najstarszych paulinów, wielokrotnego przeora Jasnej Góry i generała Zakonu Paulinów. W listopadzie o. Jerzy skończył 96 lat.

O. Jerzy Tomziński to 'żywa' legenda Jasnej Góry. To jest wciąż człowiek niezwykłej pogody ducha, niezwykłej, ujmującej wprost bliskości względem człowieka, spraw ludzkich. Jednym słowem jest to człowiek, który jest sługą Matki Bożej Jasnogórskiej. O. Jerzy jest też wybitnym Polakiem, patriotą, dla którego służba Bogu, Ojczyźnie, społeczności Zakonu paulińskiego stała się życiowym powołaniem.

Autorem scenariusza i reżyserem filmu jest Krzysztof Tadej, dziennikarz, publicysta i dokumentalista, autor programów telewizyjnych, reportaży i filmów dokumentalnych. Zdjęcia filmowe wykonał Wojciech Kozłowski. Film został wyprodukowany przez Redakcję Programów Telewizyjnych TVP, rok 2014. Obraz trwa 52 min.

Ojciec Jerzy Tomziński urodził się 24.11.1918 r. w Przystajni k/Częstochowy. Do Zakonu św. Pawła Pierwszego Pustelnika wstąpił w 1935 r. Święcenia kapłańskie otrzymał na Jasnej Górze 16.04.1944 r. Już jako młody kapłan dał się poznać jako wybitny kaznodzieja i spowiednik, bardzo zaangażowany w pracę duszpasterską oraz społeczną. W okresie stalinowskim - jako przeor i kustosz sanktuarium w Leśnej Podlaskiej - stworzył młodzieżowe ogniska religijne, za co został zmuszony przez władze komunistyczne do opuszczenia podlaskiego sanktuarium.

Będąc przeorem Jasnej Góry (1952-57 i 1957-60) zainicjował i prowadził prace konserwatorskie, mające na celu zachowanie spuścizny narodowego sanktuarium. Dzięki jubileuszom 300-lecia obrony klasztoru przed Szwedami oraz 300-lecia ślubów króla Jana Kazimierza wzmocnił integracyjną rolę Jasnej Góry dla całego narodu polskiego. Ojcu Jerzemu zawdzięczamy inicjatywę narodowej modlitwy o uwolnienie Prymasa Kardynała Stefana Wyszyńskiego i powstanie w ten sposób tradycji odprawiania Apelu Jasnogórskiego. Dzięki wystosowanym przez niego zaproszeniom Jasnogórskie Śluby Narodu w 1956 r. zgromadziły ponad milion wiernych, a Jego decyzja o przygotowaniu kopii Obrazu Matki Bożej Częstochowskiej - tzw. Obrazu Nawiedzenia, umożliwiła peregrynację Wizerunku po całej Polsce.

Pracując wśród Polonii w Rzymie, a później, jako generał Zakonu (1963-75) uczestnicząc w pracach Soboru Watykańskiego, o. Tomziński propagował kult Matki Bożej Jasnogórskiej, szerząc tym samym wiedzę o Polsce, Jasnej Górze i Częstochowie. Odegrał główną rolę w przygotowaniu i przeprowadzeniu uroczystości Tysiąclecia Chrztu Polski oraz VI Światowego Dnia Młodzieży.

O. Jerzy ma na swym koncie wielki dorobek wydawniczy, m.in. jako kronikarz Sanktuarium Jasnogórskiego oraz redaktor Tygodnika Katolickiego „Niedziela”. Przez długi czas był korespondentem Jasnej Góry, przygotowując materiały dla Radia Watykańskiego i Biuletynu Biura Prasowego Sekretariatu Episkopatu Polski.

Za: www.jasnagora.com

PARAFIA ŚW. KLEMENSA HOFBAUERA dzieli się wiarą i chlebem

Parafia św. Klemensa Hofbauera w Warszawie przy ul. Karolkowej tylko w ostatnim kwartale rozdała 14 tys. bułek, 10 tys. bułek słodkich i 2 tys. chlebów. W porozumieniu z jednym ze sklepów pewnej sieci handlowej od poniedziałku do soboty otrzymuje pieczywo z tzw. „zwrotów”, które później przekazuje częściowo świetlicy środowiskowej „Oratorium im. Aniołów Stróżów” prowadzonej przy parafii przez Redemptorystów i Siostry Służebniczki Dębickie, a resztę rozdaje najbardziej potrzebującym (nie tylko z terenu parafii). Z tego, co parafia otrzymuje, praktycznie nic nie pozostaje na następny dzień. Jeśli jakiegos dnia pieczywa jest bardzo dużo, dzieli się nim m.in. z Siostrami Karmelitankami oraz z noclegownią dla bezdomnych przy ul. Przyce.

Ta wspólnota parafialna dzieli się wiarą jak chlebem, także z powodu swojego Świętego Patrona, który pracował apostołsko także w Warszawie (1787 – 1808). Św. Klemens w młodości był czeladnikiem piekarski a w swoim życiu zamierzał na zawsze poświęcić się temu zawodowi. Bóg zdecydował jednak inaczej. Został Bożym piekarzem, który z mąki ludzkich serc wypiekał cudowne bochenki świeżego chleba na chwałę Pana Boga.

W Parafii św. Klemensa Hofbauera w Warszawie co roku (15 marca) w dniu swojego patrona warszawscy piekarze i cukiernicy proszą o Boże błogosławieństwo w pracy zawodowej i życiu osobistym, a dla jego uczczenia przygotowują wiele wymyślnych wyrobów piekarskich, które wkomponowane w wystrój świątyni stanowią ozdobę całej uroczystości. Ponadto ofiarowują pieczywo, które po zakończonej Mszy św. parafianie oraz przybyli goście zabierają ze sobą.

Za każdym razem, gdy odmawiamy Modlitwę Pańską prosimy dobrego Boga, aby „chleba naszego powszedniego dał nam dzisiaj...”. Nie tylko od święta, ale dzisiaj, czyli codziennie. W jednej z piosenek religijnych śpiewamy: „Dzielimy się wiarą jak chlebem”, bo „Bóg ofiarował nam siebie i my mamy się nim z ludźmi dzielić”. Wiarą i chlebem, zwłaszcza z najbardziej opuszczonymi i potrzebującymi. o. Jacek Burnus CSsR, Warszawa Za: www.redemptor.pl

NOWE SANKTUARIUM W TORUNIU

Dnia 2 lutego 2015r. Biskup Toruński Andrzej Suski „spełniając prośby Wspólnoty Zakonu Braci Mniejszych Prowincji św. Franciszka z Asyżu, osób konsekrowanych i katolików świeckich, ustanowił kościół p. w. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Toruniu, gdzie znajduje się powszechnie czczony wizerunek Matki Bożej Podgórskiej Niepokalanej Królowej Rodzin, Sanktuarium Diecezjalnym...

Specyficznym zadaniem utworzonego Sanktuarium jest głoszenie i udostępnianie źródeł łaskowości Bożej, a także krzewienie duchowości maryjnej, zgodnie z przesłaniem Soboru Watykańskiego II: „Maryja, dzięki łasce Bożej wywyższona po Synu ponad aniołów i ludzi, jako Najświętsza Matka Boża, która uczestniczyła w misterium Chrystusa, słusznie doznaje od Kościoła szczególnej czci” (Konstytucja dogmatyczna o Kościele „Lumen gentium”, 66)”. Dekret o powołaniu Sanktuarium Maryjnego w naszym franciszkańskim kościele w Toruniu na Podgórzu wpisuje się pięknie w obchody święta Ofiarowania Pańskiego (Matki Bożej Gromnicznej) oraz obchody XIX Światowego Dnia Życia Konsekrowanego ustanowionego przez św. Jana Pawła II. W tym roku wymiar tego świętowania jest szczególny, ponieważ papież Franciszek ogłosił Rok 2015 - Rokiem Życia Konsekrowanego.

Dzieląc się tą radością już dzisiaj zapraszamy wszystkich bardzo serdecznie do Torunia, na uroczystość Koronacji Obrazu Matki Bożej Podgórskiej Niepokalanej Królowej Rodzin, w sobotę 22 sierpnia 2015r. o godz. 12.00, w liturgiczne wspomnienie NMP Królowej. Więcej informacji na www.franciszkaniewtoruniu.net

Niech Matka Boża Podgórska Niepokalana Królowa Rodzin wyprasa wszystkim, a szczególnie rodzinom wszelkie potrzebne na co dzień łaski. o. Robert Nickel - kustosz Sanktuarium.

Za: www.franciszkanie.net

Refleksja tygodnia

„DAWAĆ ŚWIADECTWO I POZWALAĆ NA ROZKWITNIĘCIE DARMOWOŚCI”

Konferencja Nuncjusza Apostolskiego abpa Celestino Migliore do osób konsekrowanych w Płocku – 2 lutego 2015 r.

Biskup Piotr powiedział, że Nuncjusz będzie mówił od serca. W rzeczywistości ja mówię z kartki, bo moja znajomość języka polskiego nie pozwala mi improwizować. Jednak będę czytał z serca ...

Dziś to jest prawie obowiązkiem, aby treścią naszej konferencji był Rok Życia Konsekrowanego. Chociaż będzie trudno dodać cokolwiek oryginalnego do Listu Apostolskiego papieża Franciszka, który już sam z siebie jest bardzo konkretny, szczegółowy i wyczerpujący. W ciągu pięćdziesięciu lat, jakie minęły od Soboru Watykańskiego Drugiego, często padało pytanie o tożsamość życia konsekrowanego, o jego miejsce w życiu Kościoła, sens istnienia w zsekularyzowanym świecie, znaczenie jego posłannictwa.

Wprowadzono w życie wiele programów odnowy, nawiązujących do pierwotnego charyzmatu, opartych na ponownym odkryciu życia i świadectwa z własnych początków oraz dostosowaniu duchowości do nowych czasów i zmienionych warunków kulturowych i społecznych. Były też próby radykalnej odnowy, którą można by nazwać re-fundacją zgromadzeń. Wiele z tych programów przyniosło dobre owoce. W innych przypadkach można było zauważyć spadek zaangażowań we własne dzieła apostolskie, a nawet zamykanie klasztorów, domów, instytucji.

W tym samym czasie, patrząc jedynie na Europę, można było zauważyć nieoczekiwane ożywienie życia konsekrowanego. W ciągu ostatnich dwudziestu lat zostało założonych około trzysta nowych „fundacji”. W różnych miejscach kwitną nowe wspólnoty, ruchy kościelne, grupy charyzmatyczne.

Jednak myślę, że właśnie tu, dziś, w głowach wielu z was pojawia się pytanie: czy przyszłość należy tylko do tego, co nowe? Czy jest jeszcze nadzieja dla starszych instytucji? A może musimy pogodzić się z tym, że nasze dzieła będą upadać jedno po drugim z powodu braku powołań, tak że z czasem przestaniemy istnieć?

Wśród takich obaw i trosk, jedna rzecz jest pewna: nasze wspólnoty zakonne nie są owocem ludzkich projektów, dobrze skalkulowanych rachub, ale są owocem charyzmatów podtrzymywanych przez Ducha Świętego z wielką fantazją i w całkowitej wolności, w trosce o dobro wspólne, w Bożej trosce o całą ludzkość. Dlatego też to Duch będzie oświecał i prowadził przez lata chude, których doświadcza teraz wiele zgromadzeń zakonnych.

Takie przekonanie nie jest tanim lekarstwem ani nie jest terapią paliatywną na obawy o przyszłość; jest zdecydowanym wezwaniem do pozostawania uważnym na wskazówki, które Duch Święty daje dziś swojemu Kościołowi.

Wśród tych wskazówek jest także wybór, dwa lata temu, papieża, pochodzącego z życia zakonnego, który przybrał imię protoplasty wielkiej rodziny zakonnej; który zna dobrze wyzwania i potencjał życia zakonnego i na samym początku swojego pontyfikatu ogłosił Rok Życia Konsekrowanego.

Myślę, że będzie użyteczne wgłębienie się w jego słowa i jego dzieła, jakimi chce nadać kierunek Rokowi Życia Konsekrowanego.

W Liście Apostolskim papież Franciszek uwypuklił trzy kierunki życia: pamiętać o przeszłości z wdzięcznością, przeżywać teraźniejszość z pasją i patrzeć w przyszłość z nadzieją. Przypomniał także, czego oczekuje od życia konsekrowanego: radości, profetyzmu, komunii, misyjności i zmysłu kościelnego. Wezwał was do współpracy z wiernymi świeckimi, którym bliski jest wasz charyzmat oraz ze wspólnotami różnych wyznań chrześcijańskich i religii. I w końcu, zachęcił wiernych i biskupów do odnowienia należytej uwagi, poważania i współpracy z instytucjami życia konsekrowanego i stowarzyszeniami życia apostolskiego.

Dziś chciałbym rozważyć bliżej dwa aspekty: współistnienie i misyjność.

I – Współistnienie

Wymiar hierarchiczny i wymiar charyzmatyczny, reprezentowany głównie przez życie konsekrowane, pozostają w koegzystencji; są jednakowo ważne, komplementarne, konieczne dla budowania Kościoła, jakiego chciał Chrystus.

Pięknie to brzmi, ale pokażmy się o jakiś komentarz. Mówi się o tym wiele, ale mało przekłada się to na praktykę życiową. Rzeczywiście, tak na poziomie teologicznym, jak i w praktyce bezpośredniego duszpasterstwa, refleksja o współistnieniu życia konsekrowanego nie wydaje się jeszcze mieć pełnoprawnej roli w tekstach teologicznych. A zauważmy, że autorami wielu z tych tekstów są zakonnicy i zakonnice! W wielu regionach świata, wydaje się, że duszpasterstwo bezpośrednie skupia się wokół biskupa i duchowieństwa diecezjalnego.

Jest ciekawe, że w dziejach Kościoła społeczność świecka zawsze patrzyła na życie konsekrowane jako na kwintesencję działalności użytecznej społecznie. Były postrzegane jako użyteczne te zgromadzenia, które całkowicie poświęcały się edukacji, ochronie zdrowia, formacji ludzi młodych, wrażliwości na prawa człowieka we wszystkich ich przejawach. Inne wspólnoty zakonne – poświęcające się świadectwu ewangelicznemu, życiu kontemplacyjnemu, liturgii albo pomagające instytucjom kościelnym – były odrzucane jako nieużyteczne.

Problem współistnienia przyniesie widzialne rezultaty, jeśli zaczniesz się dokładnie w tym miejscu, to znaczy od tego, co czasami społeczność świecka widzi jako nieużyteczność, anachronizm życia konsekrowanego. Gdy Maria wylała flakon cennego wonnego olejku na stopy Jezusa, już wtedy pojawiły się komentarze, że to bezużyteczne! I nikt, albo tylko nieliczni, potrafili zrozumieć odpowiedź Jezusa: Dobry uczynek spełniła względem Mnie.

Tak jest i dzisiaj, gdy w świecie opanowanym przez kult utylityzmu i pożytku, ludzie nie mają już poczucia bezinteresowności, czegoś, co darmowe. Życie konsekrowane wystawione jest na ryzyko, że będzie uznane za społecznie nieprzydatne.

Będzie jednak miało przyszłość, jeśli będzie umiało na nowo odkryć znaczenie swojej „bezużyteczności”, czyli wartość darmowości.

Cechą specyficzną współistnienia dla życia konsekrowanego jest właśnie to: dawać świadectwo i pozwalać na rozkwitnięcie darmości.

Także w Kościele współistnienie będzie lepiej rozumiane i bardziej cenione, jeśli osoby konsekrowane będą same zadawać dogłębne pytania o głęboki sens ich życia, jeśli będą szły do korzeni ich racji bytu i jeśli wrócą do swojej prawdziwej przydatności, a jest nią pozostawanie znakiem darmości i wolności – wartości mocno już zagubionych – i dlatego tak wielu tęskni, aby je znów odkryć.

II – Misyjność

Niektóre wspólnoty zakonne skupiają się na sobie samych; ciągle się analizują, weryfikują, opatrują własne, bolące rany, takie jak starzenie się, brak powołań, zmniejszające się znaczenie własnego charyzmatu w nowych czasach.

W rzeczywistości one pochylają się nad samym sobą, podczas gdy – jak lubi przypominać papież Franciszek – Kościół, we wszystkich swoich ekspresjach, nie może być skoncentrowany na sobie.

Wszyscy pamiętamy wywiad papieża Franciszka, jakiego rok temu udzielił redaktorowi naczelnemu „Civiltà Cattolica”. Opisując wizję swojej rodziny zakonnej, Towarzystwa Jezusowego, tak mówił: „Jezuista nie jest skupiony na sobie. Towarzystwo samo w sobie jest zde-koncentrowane: jego centrum to Chrystus i Jego Kościół. Dlatego też, skoro Towarzystwo stawia Chrystusa i Kościół w centrum, ma wtedy dwa podstawowe punkty odniesienia; pozwalają one na zachowanie równowagi, podczas gdy ono samo żyje na peryferiach. Jeśli natomiast za bardzo spogląda się na siebie samego, stawia siebie w centrum jako solidną, dobrze wyposażoną instytucję, w konsekwencji ściąga na siebie niebezpieczeństwo pewności siebie i samowystarczalności”.

Czego Kościół najbardziej potrzebuje?

Według papieża Franciszka Kościół potrzebuje re-ewangelizacji siebie samego. Od pewnego czasu wiele mówi się o nowej ewangelizacji, czym jest, czym nie jest... Papież Franciszek nie mówi o niej prawie wcale. To znaczy: bardzo rzadko używa pojęcia „nowa ewangelizacja”, ale podejmuje ją w bardzo radykalny sposób.

Już od pierwszych chwil po wyborze na biskupa Rzymu, papież Franciszek mówi nam o misyjności Kościoła, który wychodzi opłotków, aby iść aż na egzystencjalne peryferia; porównał Kościół do szpitala polowego.

“Chodzi o zdolność leczenia ran i rozgrzewania serc wiernych. Kościół potrzebuje bliskości.... Trzeba to rozpocząć od podstaw... Wyobrażam sobie Kościół jako szpital polowy po bitwie. Nie ma sensu pytać ciężko rannego, czy ma wysoki poziom cukru czy cholesterolu! Trzeba leczyć jego rany. Potem możemy mówić o całej reszcie... Reformy organizacyjne i strukturalne są wtórne, to znaczy następują później. Pierwsza reforma powinna dotyczyć nastawienia. Głosiciele Ewangelii powinni być osobami zdolnymi do ogrzania serc ludzi, do wchodzenia w ich noc, by móc z nimi rozmawiać, ale także by wejść w ich noc, ciemność, nie zatracając samych sie-

bie. Lub Boży chce pasterzy, a nie funkcjonariuszy czy urzędników państwowych”.

Co więcej, papież Franciszek proponuje nową ewangelizację w nowym wydaniu. Święty Jan Paweł Drugi streścił swoją koncepcję nowej ewangelizacji w dewizie: „otwórzcie drzwi Chrystusowi” w sensie ogólnym – było to wezwanie skierowane do świata polityki, do społeczeństwa, do instytucji ekonomicznych, do świata, którzy zmierza w kierunku globalizacji. Benedykt XVI lubił koncepcję mniejszości kreatywnych, to znaczy, że należy kultywować i potwierdzać intelektualnie i duchowo życie chrześcijańskie w tych, którzy są rzeczywiście chrześcijanami z przekonania i w ten sposób budować wspólnoty promieniujące. Papież Franciszek proponuje, aby przez miłosierdzie zdobywać nominalnych tylko chrześcijan, którzy żyją najczęściej poza Kościołem i poza moralnością chrześcijańską. Wzywa do przekonywania wierzących, zdobywania peryferii egzystencjalnych, zwłaszcza przez spotkanie i postawę głęboko ludzką, która w końcu otwiera drzwi dialogu.

Swoimi codziennymi homiliami, papież Franciszek ma zwyczaj prowokować sprawiedliwych, szlachetnych, duchownych, prawomyślnych, pobożnych: pobudza ich do ewangelicznego radykalizmu, bez którego ryzykuje się popadnięcie w faryzeizm.

Taki bezpośredni styl, otwarty sposób mówienia, czasami ostry, radykalny, jest nośny i wzmacnia przesłanie, bo płynie z przekonania, że reforma w rękawiczkach, miękko przeprowadzana, aluzyjna, bez mówienia wprost o punktach newralgicznych, nie może przynieść realnych owoców. Z drugiej strony, czy tak samo nie postępował Jezus, wybijając z głowy swoich uczniów przekonanie, że przyszedł na ziemię, aby zbudować światowe królestwo? Przypomnijmy sobie Jezusowe przepowiadanie: słyszeliście, ale ja wam mówię... Przyszedłem ogień rzucić na ziemię... Ojciec powstanie przeciw synowi, a matka przeciw córce... Przepędził handlujących w świątyni, prowokował prawomyślnych dobrze odnosząc się do Magdaleny.

Jedność i komunika chrześcijan, a dodałbym także, jedność i komunika wewnątrz wspólnot zakonnych, nie są owocem kurtuazji, akademickich dysput, ale bazują na solidnych założeniach, na ewangelicznym radykalizmie.

Za www.diecezjaplocka.pl

Wiadomości zagraniczne

PAPIESKI LIST NA TEMAT OCHRONY NIELETNICH

W Watykanie opublikowano specjalny list Papieża Franciszka do przewodniczących episkopatów oraz wyższych przełożonych zakonów i stowarzyszeń życia apostołowego. Dotyczy on kwestii ochrony nieletnich w kontekście przypadków nadużyć seksualnych. Za kilka dni zbierze się bowiem powołana blisko rok temu Papieska Komisja ds. Ochrony Nieletnich. Tym razem jej obrady odbędą się w nowym składzie. W grudniu ubiegłego roku Franciszek poszerzył to gremium o dodatkowych członków. Papież wskazuje, że Komisja jest nowym, ważnym i skutecznym narzędziem, które ma mu pomóc w animowaniu i wspieraniu zaangażowania całego Kościoła w tych kwestiach. Ma bowiem na różnych szczeblach – episkopatów, diecezji, Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń

Życia Apostołowego – realizować niezbędne działania celem zapewnienia ochrony dzieciom i narażonym na takie nadużycia dorosłym. Będzie proponować rozwiązania w duchu sprawiedliwości i miłosierdzia.

Franciszek mocno podkreśla, że rodziny „muszą wiedzieć, iż Kościół nie szczędzi wysiłków, aby chronić ich dzieci, i że mają prawo zwracać się do niego z pełnym zaufaniem, gdyż jest to bezpieczny dom”. Nie ma w tym zakresie żadnych ważniejszych okoliczności i czynników, jakiegokolwiek by były tego racje, jak na przykład chęć uniknięcia skandalu. „Absolutnie nie ma miejsca wśród duchowieństwa dla tych, którzy dokonują nadużyć wobec nieletnich” – pisze Ojciec Święty.

Od biskupa diecezjalnego i wyższych przełożonych oczekuje się sprawdzenia i zweryfikowania, czy w parafiach i innych instytucjach kościelnych jest zagwarantowane bezpieczeństwo nieletnim i tym z dorosłych, którzy mogą być szczególnie narażeni na tego typu nadużycia. „Kościół ma obowiązek wyrazić w duchu Jezusa współczucie tym, którzy doświadczyli nadużyć seksualnych, a także ich rodzinom. Jako wyraz tego diecezje oraz instytuty życia konsekwowanego i stowarzyszenia życia apostołowego są zobowiązane do opracowania programów opieki duszpasterskiej, korzystających z pomocy psychologicznej i duchowej” – napisał Franciszek w liście na temat ochrony nieletnich.

Za: [Radio watykańskie](#)

PAPIEŻ DO POLAKÓW: MÓDLICIE SIĘ ZA OSOBY KONSEKROWANE

Polaków przybyłych na audiencję ogólną we środę 4 lutego Ojciec Święty zachęcił do modlitwy za osoby konsekrowane:

„Witam przybyłych na audiencję pielgrzymów polskich – powiedział Papież. – Przedwczoraj obchodziliśmy święto Ofiarowania

Pańskiego i Dzień Życia Konsekwowanego. Waszej modlitwie polecam wszystkim, którzy zostali powołani do życia w duchu rad ewangelicznych. Niech prowadzeni przez Chrystusa wiernie służą Bogu i braciom. Swoimi modlitwami, postami i wyrzeczeniami niech wypraszają wszystkim łaskę nawrócenia, pokój dla świata, Boże Miłosierdzie i dobro. Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus”.

Za: [Radio watykańskie](#)

NOWY PRZEŁOŻONY GENERALNY Towarzystwa św. Pawła

Z wielką radością informujemy wszystkie wspólnoty paulistów w Polsce oraz całą Rodzinę Świętego Pawła, że dziś, to jest 4 lutego 2015 r., w godzinach przedpołudniowych, w drugim głosowaniu, został wybrany nowy przełożony generalny Towarzystwa Świętego Pawła ks. Valdir José de Castro SSP (brazylijczyk), 7. następcą Założyciela, bł. Jakuba Alberionego.

Nowy Generał paulistów, który sprawuje także charyzmatyczną pieczę nad całą

Rodziną Świętego Pawła, ma 54 lata. Powierzamy Panu Bogu osobę ks. Valdira Jose de Castro i jego posługę jako Przełożonego generalnego.

Życzymy mu mocy Ducha i opieki Maryi Królowej Apostołów w prowadzeniu zgromadzenia i całej Rodziny Świętego Pawła śladami Apostoła Narodów w duchu bł. Jakuba Alberionego.

Nowy przełożony urodził się 14 lutego 1961 roku, jego matka z pochodzenia jest włoską. Złożył on pierwszą profesję rad ewangelicznych w Towarzystwie Świętego Pawła 11 lutego 1981 roku oraz śluby wieczyste 25 października 1987 roku. Następnie 12 grudnia 1987 roku przyjął święcenia prezbiteratu. 20 lipca 2012 roku został mianowany przełożonym prowincjalnym w Brazylii.

Za: www.paulus.org.pl

BIAŁORUSKIE OBCHODY DNIA ŻYCIA KONSEKROWANEGO

Trwający w Kościele Rok Życia Konsekwowanego obchodzony jest też na Białorusi. Spotkania biskupów z osobami zakonnymi przy licznych udziale wiernych odbyły się w Grodnie, Baranowiczach i Słucku.

Biskupi Białorusi zachęcali osoby żyjące na co dzień radami ewangelicznymi, by były prawdziwą „reklamą” żywego, obecnego w dzisiejszym świecie Chrystusa, tak by „współczesny człowiek spojrzawszy na ich życie mógł odczuć moc Bożą”. Dzień Życia Konsekwowanego był dobrą okazją, by wyrazić wdzięczność tym osobom za oddaną i ofiarną posługę w Kościele na Białorusi.

Bp Józef Staniewski osobom konsekrowanym diecezji grodzieńskiej życzył, by przez nie człowiek mógł odczuwać dotyk samego Boga. Podczas spotkania z osobami konsekrowanymi w Słucku metropolita mińsko-mohylewski zaznaczył, że trzeba z wdzięcznością spojrzeć w przeszłość. „Odrodzenie i życie Kościoła katolickiego na Białorusi byłoby niemożliwe bez osób życia konsekrowanego” –

powiedział abp Tadeusz Kondrusiewicz. Obecnie na Białorusi posługuje ponad pięciuset zakonników i zakonnice, realizujących powołanie zgodnie z charyzmatem swoich założycieli. Za: [Radio watykańskie](#)

SALEZJAŃSKIE INDIE ubogacone 34 kapłanami

Salezjańskie Indie zostały pobłogosławione 34 nowymi kapłanami, którzy zostali wyświęceni w miesiącach grudzień 2014 – styczeń 2015 w swoich parafiach, w różnych częściach kraju. Neoprezbiterzy należą do 11 salezjańskich inspektorii hinduskich. Niektórzy z nich, aby doczekać tego momentu, musieli wiernie kroczyć drogą wytyczoną przez Księdza Bosko nawet przez 12 lat.

Po ukończeniu szkoły, przechodząc przez liczne domy formacyjne, odbyli studia teologiczne w różnych instytutach, a dokładniej: “Sacred Heart College” w Shillong, “Kristu Jyoti College” w Bangalore,

“Don Bosco Theological College” w Kavarapettai, “Jnana Deepa Vidyapeeth” w Pune, “San Tommaso” w Messynie, we Włoszech oraz “Cristo Re” w Benediktbeuern, w Niemczech.

Teraz inspektorium Dimapur (IND) wzbogaciła się o dwóch nowych kapłanów, Guwahati (ING) - trzech, Madras (INM) -

dwóch, Bangalore (INK) - pięciu, Hyderabad (INH) - czterech, Nowe Delhi (INN) - czterech, Mumbaj (INB) - dwóch, Panjim (INP) - dwóch, Kalkuta (INC) - trzech, Shillong (INS) – jednego, a Tiruchy (INT) - sześciu.

Po święceniach 34 salezjanów kapłanów obchodziło “Dzień Neoprezbitera” w swoich inspektoriami, odbierając życzenia od swoich bliskich i współbraci. Potem zostali skierowani tymczasowo do pracy duszpasterskiej na różnych placówkach salezjańskich, gdzie pozostaną do 24 maja 2015 roku, kiedy to zostaną im wyznaczone bardziej stałe zajęcia w różnych wspólnotach. Za: www.infoans.org

ROK ŻYCIA KONSEKROWANEGO 2015

[na www.zyciezakonne.pl](http://www.zyciezakonne.pl)

- *Rok Życia Konsekrowanego na świecie*
- *Rok Życia Konsekrowanego w Polsce*
- *Rok Życia Konsekrowanego w Diecezjach*
- *Dokumenty na Rok Życia Konsekrowanego*

